

DE HULP

Freida McFadden

De hulp

Vertaald door Marie-Louise van Dongen

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520335 (paperback)
ISBN 9789032520267 (e-book)
ISBN 9789032520281 (audioboek)
NUR 332
© 2022 Freida McFadden
Oorspronkelijke titel *The Housemaid*
Vertaling Marie-Louise van Dongen
Omslagontwerp Margo Togni
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

**VBK
LAB**

PROLOOG

Als ik dit huis verlaat, zal ik in de boeien geslagen zijn.

Ik had ervandoor moeten gaan toen ik de kans had. Nu is het te laat. Nu de politie er is en heeft ontdekt wat er boven ligt, is er geen weg terug.

Over ongeveer vijf seconden zullen ze me op mijn rechten wijzen. Ik weet niet waarom ze dat nog niet hebben gedaan. Misschien hopen ze me met een list zover te krijgen dat ik hun iets vertel wat ik beter voor me kan houden.

Veel succes!

De agent met het zwarte, met grijs doorschoten haar zit naast me op de bank. Hij verschuift zijn zware lijf op het karamelkleurige Italiaanse leer. Ik vraag me af wat voor bank hij thuis heeft. Daar is vast geen bedrag van vijf cijfers voor neergeteld, zoals voor deze. Waarschijnlijk heeft het ding een opzichtige kleur, oranje of zo, zit het onder de honden- of kattenharen en zijn de naden gescheurd. Zou hij aan zijn bank thuis zitten denken en wensen dat hij er een had zoals deze?

Of zou hij, en dat vermoed ik eerder, met zijn gedachten bij het lijk op zolder zijn?

‘Laten we alles nog een keer doornemen,’ zegt hij met zijn lijjige New Yorkse accent. Hij heeft me daarstraks wel verteld hoe hij heet, maar het is me ontschoten. Politieagenten zouden felrode naamkaartjes moeten dragen. Hoe moet je anders hun naam onthouden als je zwaar onder druk staat? Hij is rechercheur, denk ik. ‘Wanneer heeft u het lichaam gevonden?’

Zou dit het moment zijn om te zeggen dat ik een advocaat wil? Moeten ze me er eigenlijk niet een aanbieden? Mijn kennis van het protocol op dit gebied is wat weggezakt.

‘Ongeveer een uur geleden,’ antwoord ik.

‘Waarom bent u om te beginnen naar de zolder gegaan?’

Ik knijp mijn lippen op elkaar. ‘Dat heb ik al verteld,’ antwoord ik dan. ‘Ik hoorde een geluid.’

‘En?’

Met grote ogen buigt hij zich naar voren. Hij heeft ruwe stoppels op zijn kin, alsof hij vanochtend is vergeten zich te scheren. Het puntje van zijn tong steekt tussen zijn lippen door naar buiten. Ik ben niet dom, ik weet precies wat hij wil dat ik zeg.

Ik heb het gedaan. Ik ben schuldig. Neem me maar mee.

In plaats daarvan leun ik naar achteren op de bank. ‘Dat is het. Dat is alles wat ik weet.’

Zijn gezicht betreft van teleurstelling. Hij beweegt zijn kaken, terwijl hij in gedachten het bewijs nagaat dat tot nu toe hier in huis is gevonden. Hij vraagt zich af of hij al genoeg heeft om die handboeien om mijn polsen te klikken. Hij is er niet zeker van, anders had hij het al gedaan.

‘Hé, Connors!’

Dat is de stem van een andere agent. We verbreken het oogcontact, en ik kijk langs de trap omhoog. Daar staat de andere, veel jongere agent, met zijn lange vingers om het uiteinde van de leuning geklemd. Zijn rimpelloze gezicht is bleek.

‘Connors,’ zegt de jongere man. ‘Je moet naar boven komen... nú. Dit moet je zien.’ Zelfs van beneden zie ik zijn adamsappel op en neer gaan. ‘Dit geloof je niet.’

DEEL 1

DRIE MAANDEN EERDER

1

MILLIE

‘Vertel me eens iets over jezelf, Millie.’

Nina Winchester buigt zich naar voren op haar karamelkleurige leren bank. Ze heeft haar benen over elkaar geslagen, waardoor haar knieën net onder haar zijdeachtige witte rok uit piepen. Hoewel ik weinig verstand heb van merken, zie ik wel dat alles wat Nina Winchester draagt verschrikkelijk duur is. Ik wil mijn hand uitsteken om de stof van haar crèmekleurige bloes te voelen, ook al weet ik dat ik daarmee de kans zou verspelen om aangenomen te worden.

Eerlijk gezegd heb ik sowieso geen kans om aangenomen te worden.

‘Nou...’ begin ik, zorgvuldig mijn woorden kiezend. Ook al ben ik keer op keer afgewezen, ik blijf het proberen. ‘Ik ben opgegroeid in Brooklyn. Ik heb veel ervaring als hulp in de huishouding, zoals u op mijn cv kunt zien.’ Mijn *zorgvuldig vervalste* cv. ‘En ik ben dol op kinderen. En op...’ Ik kijk de kamer rond, op zoek naar een hondenspeeltje of een kattenbak. ‘Huisdieren?’

In de onlineadvertentie voor de baan van huishoudster stond niets over huisdieren. Maar je kunt beter het zekere voor het onzekere nemen. Het feit dat je van dieren houdt, spreekt altijd in je voordeel, toch?

‘Brooklyn!’ Mrs Winchester kijkt me stralend aan. ‘Ik ben ook in Brooklyn opgegroeid. We moeten praktisch burens zijn geweest!’

‘Ja, inderdaad!’ bevestig ik, hoewel dat zo ver bezijden de

waarheid is als maar kan. Er zijn aantrekkelijke buurten in overvloed in Brooklyn. Buurten waar je met plezier een rib uit je lijf betaalt voor een klein rijtjeshuis. Daar ben ik niet opgegroeid. Nina Winchester en ik verschillen hemelsbreed van elkaar, maar als zij wil geloven dat we burens waren, ga ik daar graag in mee.

Mrs Winchester stopt een lok glanzend, goudblond haar achter haar oor. Haar haren zijn op kaaklengte in een modieuze bob geknipt, wat haar onderkin enigszins camoufleert. Ze is eind dertig, en met een ander kapsel en andere kleding zou ze er heel gewoontjes uitzien. Blijkbaar heeft ze haar aanzienlijke rijkdom gebruikt om de best mogelijke versie van zichzelf naar voren te halen. Daar heb ik respect voor, ik kan niet anders zeggen.

Qua uiterlijk heb ik precies het tegenoverstelde gedaan. Ik mag dan ruim tien jaar jonger zijn dan de vrouw tegenover me, ik wil niet dat ze zich op wat voor manier dan ook bedreigd voelt door me. Dus heb ik voor mijn sollicitatiegesprek een lange, grove wollen rok uit de kringloopwinkel gekozen, en een witte polyester bloes met pofmouwen. Mijn donkerblonde haren draag ik in een strenge knot op mijn achterhoofd. Ik heb zelfs een overdreven grote en onnodige bril met schildpadmontuur aangeschaft, die hoog op mijn neus geplant zit. Ik zie er professioneel en uitermate onaantrekkelijk uit.

‘Wat de baan betreft,’ zegt ze. ‘Die bestaat vooral uit schoonmaken en het klaarmaken van eenvoudige maaltijden, als je zou willen. Kun je goed koken, Millie?’

‘Jazeker.’ Mijn handigheid in de keuken is het enige waarover ik niet heb gelogen op mijn cv. ‘Ik ben een uitstekende kok.’

Haar lichtblauwe ogen beginnen te glanzen. ‘Dat is fantastisch! Echt, we eten haast nooit een goede, zelf klaargemaakte maaltijd.’ Ze giechelt. ‘Wie heeft daar nu tijd voor?’

Ik slik elke ook maar enigszins kritische reactie in. Nina Winchester werkt niet; ze heeft één kind, dat de hele dag op school is, en ze neemt iemand in dienst om het huis schoon te houden. Ik zag zelfs een tuinman aan het werk in de enorme voortuin.

Hoe kan ze dan zeggen dat ze geen tijd heeft om te koken voor haar gezinnetje?

Ik moet niet over haar oordelen. Ik weet niets van haar leven. Alleen omdat ze rijk is, hoeft ze nog niet verwend te zijn.

Maar als ik er honderd dollar om zou moeten verwedden, zou ik erop gokken dat Nina Winchester door en door verwend is.

‘En we hebben ook af en toe hulp nodig voor Cecelia,’ zegt Mrs Winchester. ‘Misschien om haar ’s middags naar haar lessen te brengen of naar een vriendinnetje om te spelen. Je hebt toch een auto, hè?’

Ik moet bijna lachen om haar vraag. Ja, ik heb een auto. Die is tegelijk ook het enige wat ik heb op het ogenblik. Mijn tien jaar oude Nissan staat verderop in de straat te stinken. Dat ding is mijn thuis tegenwoordig. Alles wat ik bezit, ligt in de kofferbak van die auto. De afgelopen maand heb ik op de achterbank geslapen.

Als je een maand in je auto hebt gewoond, zie je pas echt in hoe belangrijk sommige dingen zijn. Een wc. Een wastafel. Je benen kunnen strekken als je slaapt. Dat laatste mis ik het meest.

‘Ja, ik heb een auto,’ bevestig ik.

‘Geweldig!’ Mrs Winchester klapt in haar handen. ‘Ik zal er vanzelfsprekend voor zorgen dat je een autostoeltje hebt voor Cecelia. Ze heeft alleen maar een stoelverhoger nodig. Ze is nog niet lang en zwaar genoeg om zonder te kunnen. De Vereniging voor Kindergeneeskunde beveelt...’

Terwijl Nina Winchester doorzeurt over de precieze lengte- en gewichtsbepalingen voor autostoeltjes, kijk ik de woonkamer rond. Het meubilair is hypermodern. Ze hebben de grootste flatscreen-tv die ik ooit heb gezien, ongetwijfeld hd en met overal in de kamer *surround sound*-speakers voor een optimale luisterbeleving. In een hoek bevindt zich een zo te zien echte houtgestookte open haard. De schoorsteenmantel staat vol foto’s van de Winchesters op vakantie in alle uithoeken van de wereld. Ik kijk omhoog en zie dat het waanzinnig hoge plafond wordt belicht door een fonkelende kroonluchter.

‘Vind je ook niet, Millie?’ vraagt Mrs Winchester.

Verrast kijk ik haar aan. Uit alle macht probeer ik terug te halen waar haar vraag over ging, maar ik weet het niet meer. ‘Ja...’ zeg ik.

Ze is heel gelukkig met mijn instemming, waarmee dan ook. ‘Ik ben heel blij dat jij dat ook vindt.’

‘Absoluut,’ zeg ik, resoluter dit keer.

Ze haalt haar vrij mollige benen van elkaar en kruist ze weer. ‘En natuurlijk,’ voegt ze eraan toe, ‘is er de kwestie van je salaris. Je hebt het aanbod in de advertentie gezien, neem ik aan? Is dat acceptabel wat jou betreft?’

Ik slik. Het bedrag in de advertentie is meer dan acceptabel. Als ik een stripfiguur was geweest, zouden er dollartekens in mijn ogen hebben gestaan toen ik die advertentie las. Maar het salaris weerhield me er bijna van om te solliciteren naar deze baan. Iemand die zoveel geld biedt en in een huis als dit woont, zou er nooit over peinzen mij aan te nemen.

‘Ja,’ antwoord ik gesmoord. ‘Dat is prima.’

Ze trekt haar wenkbrauwen op. ‘En je weet dat het een baan inclusief inwoning is, hè?’

Vraagt ze me nu of ik er moeite mee heb om de pracht en praal van mijn Nissan achter te laten? ‘Ja, dat weet ik.’

‘Geweldig!’ Ze trekt aan de zoom van haar rok en staat op. ‘Zal ik je dan maar even rondleiden? Zodat je kunt zien waar je aan begint?’

Ik sta ook op. Op haar hoge hakken is Mrs Winchester maar een paar centimeter langer dan ik op mijn platte schoenen, maar voor mijn gevoel is ze veel groter. ‘Lijkt me geweldig!’

Ze laat me het huis zo gedetailleerd zien dat ik op den duur vrees dat ik de advertentie verkeerd heb begrepen. Ze lijkt wel een makelaar die denkt het pand aan me te kunnen verkopen. Het is een prachtig huis. Als ik vier of vijf miljoen dollar in mijn zak had, zou ik het meteen inpikken. Behalve de begane grond met de gigantische woonkamer en de pas gerenoveerde

keuken, is er de bovenverdieping met de grote slaapkamer van de Winchesters, de kamer van hun dochter Cecelia, Mr Winchester's werkkamer en een logeerkamer die niet zou misstaan in het beste hotel van Manhattan. Voor de volgende deur blijft ze theatraal staan.

‘En hier...’ Ze gooit de deur open. ‘...is onze thuisbioscoop!’

Het is een heuse filmzaal, gewoon hier in huis, terwijl ze beneden al zo'n gigantische tv hebben. Voor een kamerhoog scherm staan een paar rijen stoelen in theateropstelling. Er is zelfs een popcornmachine.

Na een ogenblik krijg ik in de gaten dat Mrs Winchester wacht op een reactie van mijn kant.

‘Wauw!’ zeg ik, hopelijk enthousiast genoeg.

‘Is dit niet fantastisch?’ Ze rilt van verrukking. ‘En we hebben een uitgebreide collectie films, voor elk wat wils. Natuurlijk hebben we ook alle gebruikelijke zenders en streamingdiensten.’

‘Natuurlijk,’ zeg ik.

Als we de filmzaal weer uit zijn, komen we bij de laatste deur. Helemaal aan het eind van de gang. Nina blijft aarzelend staan, met haar hand op de deurknop.

‘Zou dit mijn kamer worden?’ vraag ik.

‘Min of meer...’ Ze draait de deurknop om. Hij knarst luid. Onwillekeurig valt het me op dat het hout van deze deur veel dikker is dan dat van de andere deuren. Erachter is een donker trappenhuis. ‘Jouw kamer is boven. We hebben ook een compleet afgewerkte zolder.’

Deze donkere, smalle trap is wat minder mooi dan de rest van het huis... En zouden ze er iets van krijgen als ze hier een lamp ophingen? Maar ik ben slechts de betaalde hulp, natuurlijk. Ik kan niet verwachten dat ze net zoveel geld uitgeven aan mijn kamer als aan de thuisbioscoop.

Boven aan de trap is een smal gangetje. Anders dan op de begane grond van het huis, is het plafond hier gevaarlijk laag. Ik ben echt niet lang, toch krijg ik de neiging om te bukken.

‘Je hebt je eigen badkamer.’ Ze knikt naar een deur links. ‘En dit hier zou je kamer worden.’

Ze gooit de laatste deur open. Het is volslagen donker binnen, tot ze aan een touw trekt en het licht wordt in de ruimte.

Het is zonder meer een klein kamertje. En dat niet alleen, het ligt direct onder het schuin aflopende dak van het huis. Het uiteinde komt ongeveer tot aan mijn middel. In plaats van het enorme kingsize bed in de slaapkamer van Mr en Mrs Winchester en hun grote kledingkast en kastanjehouten toilettafel, staan in deze kamer alleen een smal kampeerbed, een halfhoog boekenkastje en een ladekastje. De verlichting bestaat uit twee kale peertjes, die aan het plafond hangen.

Het is een bescheiden kamer, maar dat vind ik best. Als hij al te mooi zou zijn, zou ik beslist kunnen fluiten naar deze baan. Het feit dat deze kamer behoorlijk kloterig is, betekent misschien dat ze zulke lage eisen stelt dat ik een piepklein kansje maak.

Maar er is nog iets aan deze kamer. Iets wat me dwarszit.

‘Sorry dat het zo klein is.’ Mrs Winchester fronst haar voorhoofd. ‘Maar je hebt hier veel privacy.’

Ik loop naar het enige raam. Net als de kamer is het klein, amper groter dan mijn hand, en het kijkt uit op de achtertuin. Er is een tuinman bezig daar beneden, dezelfde als die ik aan de voorkant heb gezien. Hij staat met een enorme snoeischaar in te hakken op een heg.

‘En, wat vind je ervan, Millie? Bevalt het je?’

Ik wend me af van het raam en kijk naar Mrs Winchesters glimlachende gezicht. Het is me nog steeds niet duidelijk wat me dwarszit. Er is iets met deze kamer waar ik de kriebels van krijg.

Misschien komt het door het raam. Het zit aan de achterkant van het huis. Als ik in gevaar zou zijn en iemands aandacht zou willen trekken, zou niemand me zien hierachter. Ik zou kunnen roepen en schreeuwen zoveel ik wilde, zonder dat iemand het zou horen.

Maar wie hou ik nu voor de gek? Ik zou een gelukkig mens

zijn als ik in deze kamer kon wonen. Met mijn eigen badkamer en een echt bed, waarin ik mijn benen helemaal zou kunnen strekken. Vergeleken met mijn auto ziet dit hokje er zo goed uit dat ik wel kan huilen.

‘Het is perfect,’ antwoord ik.

Mrs Winchester is schijnbaar dolblij met mijn antwoord. Ze gaat me voor door het donkere trappenhuis, terug naar de eerste verdieping. Zodra ik dat trappenhuis uit ben, laat ik mijn adem ontsnappen. Ik had niet eens door dat ik hem inhield. Die kamer had iets buitengewoon angstaanjagends, maar als ik erin slaag deze baan te bemachtigen, zou ik daar wel overheen komen. Met gemak.

Eindelijk worden mijn schouders lossen, en ik wil net nog een vraag stellen als ik een stem hoor.

‘Mama?’

Ik sta abrupt stil en zie achter ons in de gang een klein meisje staan. Ze heeft net zulke lichtblauwe ogen als Nina Winchester, alleen nog een paar tinten lichter, en haar haren zijn zo blond dat ze bijna wit lijken. Ze draagt een lichtblauw jurkje, afgezet met wit kant. Ze staart me aan alsof ze dwars door me heen kan kijken. Tot in mijn ziel.

Ken je die lugubere cultfilms over, zeg maar, van die enge kinderen die gedachten kunnen lezen en de duivel vereren en in korenvelden of zo wonen? Nou, als ze iemand zochten voor een rol in zo’n film, zou dit meisje zeker uitgekozen worden. Ze zou niet eens auditie hoeven doen. Eén blik op haar en ze zouden zeggen: *ja, jij bent griezel nummer drie.*

‘Cecel!’ roept Mrs Winchester uit. ‘Ben je al terug van balletles?’

Het meisje knikt langzaam. ‘Bella’s moeder heeft me afgezet.’

Mrs Winchester slaat haar armen om de magere schouders van het meisje, maar de uitdrukking van het kind verandert niet en haar bleekblauwe ogen laten mijn gezicht geen moment los. Mankeert er iets aan mijn verstand dat ik bang ben dat dit negen jaar oude meisje me gaat vermoorden?

‘Dit is Millie,’ zegt Mrs Winchester tegen haar dochter. ‘Millie, dit is mijn dochter, Cecelia.’

De ogen van kleine Cecelia zijn twee onpeilbare dieptes. ‘Leuk je te ontmoeten, Millie,’ zegt ze beleefd.

Ik schat de kans dat ze me in mijn slaap zal vermoorden op ten minste vijftwintig procent, als ik deze baan krijg. Toch wil ik hem nog steeds.

Mrs Winchester geeft haar dochter een kusje op haar blonde hoofd, waarna het meisje wegholt naar haar kamer. Ze heeft ongetwijfeld een eng poppenhuis daarbinnen, met poppen die ’s nachts tot leven komen. Misschien word ik wel door een van die poppen vermoord.

Oké, ik doe belachelijk. Dat kleine meisje is waarschijnlijk een schatje. Zij kan er niets aan doen dat ze gekleed is als een griezelig victoriaans spookkind. Ik hou van kinderen, over het algemeen. Niet dat ik de afgelopen tien jaar veel met ze in aanraking ben geweest, trouwens.

Als we eenmaal terug zijn op de begane grond, trekt de spanning uit me weg. Mrs Winchester is best aardig en normaal voor zo’n rijke vrouw. Terwijl ze verder kletst over het huis en haar dochter en de baan, luister ik maar half. Ik denk alleen maar dat het fijn zou zijn om hier te werken. Ik zou er alles voor overhebben om deze baan te krijgen.

‘Heb je nog vragen, Millie?’ vraagt ze.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, Mrs Winchester.’

Ze klakt met haar tong. ‘Noem me alsjeblieft Nina. Als je hier werkt, zou ik het raar vinden om aangesproken te worden als *Mrs Winchester*.’ Ze lacht. ‘Alsof ik een of ander rijk oud dametje ben.’

‘Bedankt... Nina,’ zeg ik.

Haar gezicht straalt, maar dat kan ook komen door een zee- of komkommermasker of wat rijke mensen ook op hun huid smeren. Nina Winchester is het soort vrouw dat geregeld schoonheidsbehandelingen ondergaat. ‘Ik heb hier een goed gevoel over, Millie. Dat meen ik echt.’

Het is moeilijk om niet meegesleept te worden door haar enthousiasme. Het is moeilijk om niet dat sprankje hoop te voelen, terwijl ze mijn ruwe hand stevig drukt met haar babyzachte. Ik wil geloven dat Nina Winchester me ergens in de komende dagen zal bellen om me de baan aan te bieden, zodat ik Casa Nissan eindelijk achter me kan laten. Dat wil ik ontzettend graag geloven.

Maar wat ik verder ook kan zeggen over Nina, ze is niet dom. Ze neemt heus geen vrouw aan om in haar huis te werken en te wonen en voor haar kind te zorgen zonder een eenvoudig achtergrondonderzoek te doen. En als ze dat doet...

Ik slik het brok in mijn keel weg.

Nina Winchester laat me uit en neemt hartelijk afscheid van me. 'Heel erg bedankt voor je komst, Millie.' Opnieuw geeft ze me een hand. 'Ik laat gauw van me horen, dat belooft ik.'

Dat gaat niet gebeuren. Dit was de eerste en de laatste keer dat ik in dit prachtige huis ben geweest. Ik had hier om te beginnen al niet naartoe moeten komen. Ik had moeten proberen een baan te krijgen waarvoor ik niet bij voorbaat al kansloos was, in plaats van haar en mijn tijd te verdoen. Misschien kan ik iets vinden in de fastfoodbranche.

De tuinman, die ik daarstraks vanuit het raam op zolder heb gezien, is terug op het gazon aan de voorkant. Hij heeft nog steeds die gigantische snoeisnaar vast en is bezig een haag voor het huis in vorm te knippen. Het is een grote kerel, in een T-shirt waarin zijn indrukwekkende spieren goed uitkomen en dat de tattoos op zijn bovenarmen net niet helemaal bedekt. Hij schuift zijn baseballpet naar achteren en kijkt kort op van de schaar, waarbij zijn donkere ogen de mijne ontmoeten vanaf de andere kant van het gazon.

Ik steek groetend mijn hand op. 'Hoi,' zeg ik.

De man kijkt me strak aan. Hij groet niet terug. Hij zegt niet: trap niet op mijn bloemetjes. Hij staart alleen maar naar me.

'Aangenaam,' mompel ik zachtjes.